

Full diocesà

26 de novembre del 2017

p4 – Pelegrinatge del bisbe i un grup de capellans a La Rioja

p8 – Jornada Mundial dels Pobres, glossa del bisbe

Crist Redemptor de Maratea (Itàlia)

Acte de consagració del gènere humà a Crist Rei

Jesús dolcíssim, Redemptor del gènere humà, mireu-nos agenollats humilment en la vostra presència. Som vostres i vostres volem ser; i, per a poder estar més fermament units a vós, avui cada un de nosaltres es consagra voluntàriament al vostre Sagrat Cor.

N'hi ha molts que mai no us han conegut, molts que us han refusat i han menyspreat els vostres manaments. Compadieu-vos dels uns i dels altres, Jesús benigníssim, i atraieu-los tots cap al vostre Sagrat Cor. Regneu, Senyor, no solament sobre els qui mai no s'han separat de vós, sinó

també sobre els fills pròdigs que us han abandonat; feu que tornin ben aviat a la casa paterna, perquè no morin de misèria i de fam. Regneu sobre aquells que viuen extraviats per l'error o separats per la discòrdia, i feu que tornin al port de la veritat i a la unitat de la fe, perquè aviat hi hagi un sol ramat i un sol pastor. Concediu, Senyor, a la vostra Església plena llibertat i seguretat; concediu a tot el món la tranquil·litat de l'ordre; feu que d'un extrem a l'altre de la terra només se senti una veu: «Lloat sigui el Cor Diví, pel qual ens ha vingut la salvació; a ell la glòria i l'honor per tots els segles.» Amén.

«Quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set...»

Jesucrist, Rei de tot el món / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.» I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu us diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.» (34, 11-12. 15-17)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
(Salm 127)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist, cadascun al moment que li correspon: Crist el primer; després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu, que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots. (15, 20-26. 28)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra. »Després el Rei dirà als

de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veiéreu despullat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm. »Els justos li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us? »El Rei els respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi. »Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veiéreu despullat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar. »Els li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despullat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós? »Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi. »I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

(25, 31-46)

«El Senyor és el meu pastor, no em manca res»

Déu té els seus terminis

Jean Hakolimana, prev.

Totes les societats han intentat afrontar el tema del mal i dels camins per a la seva possible superació. Des de la fe, la seva persistència es fa escandalosa en quant planteja un dilema a la confessió del Déu bo i totpoderós. L'Antic Testament afronta aquesta problemàtica explicant el temps d'espera del Senyor. Déu actua amb paciència perquè vol deixar un marge per a la conversió. Des d'aquesta perspectiva, vivim un temps de desordre i caos. Per això tenim la sensació que el mal segueix dempeus impune i que el bé no sempre assoleix el premi meregut. Vivim un temps de *núvols i boira*. Tanmateix, aquest temps arribarà al la seva fi, perquè Déu té disposats els seus terminis. Llavors començarà el temps de la seva justícia. Déu judicarà *entre l'un i l'altre, moltons i cabrits*. L'evangeli de Mateu ens fa contemplar la realitat des d'aquesta perspectiva.

Hi contemplem Déu obrant una nova creació posant ordre, separant i posant cada element al lloc que li correspon. De fet, el Gènesi descriu l'obra de la creació en els mateixos termes. Déu va crear separant cel i terra, terra ferma i aigua, nit i dia etc. Així Déu salva, recuperant l'ordre inherent a la creació. A la fi dels temps, posarà cada peça al lloc que li correspon. S'haurà acabat la impudència d'un benestar malvat i el patiment immerescut dels justos. *Així Déu serà tot en tots*. Mentrestant, participem d'aquest disseny salvífic de Déu per la conversió. Diàriament, aprenem a separar el bé del mal, a posar ordre en la nostra vida. Separant-nos del mal, preparem els camins a aquell món nou que Déu obrarà en el temps que ell té disposat i que esperem «amb fe i amb alegria, i amb dolor», tal com cantem a missa.

La imatge

Dividim el col·lectiu social segons criteris. Si mirem bons o dolents, posaríem els de la pròpia banda entre els bons i els de l'altra banda entre els dolents.

L'Evangeli fa una altra tria: són bons els qui s'han apiadat del pobre i el necessitat, i són dolents els qui han passat de llarg; bons perquè Jesús és en el necessitat i el pobre i han reproduït el seu mateix capteniment.

[Les set obres de misericòrdia \(1607\). Caravaggio](#)

Lit. hores: Setmana II

27 dilluns

—Beat Ramon Lull, màrtir (1232-1316)

—Sant Ruf, prevere

Daniel 1,1-6.8-20 / Salm Daniel

3,52a.52b.53.54.55.56. / Lluc 21,1-4

28 dimarts

—Sant Mansuet, màrtir (*935)

Daniel 2,31-45 / Salm Daniel

3,57.58.59.60-61 / Lluc 21,5-11

29 dimecres

—Sant Sadurní, bisbe (*305)

Daniel 5,1-6.13-14.16-17.23-28 /

Salm Daniel 3,62.63.64.65-66.67 /

Lluc 21,12-19

30 dijous

—Sant Andreu, apòstol (s.I)

Romans 10,9-18 / Salm 18 /

Mateu 4,18-22

1 divendres

—Sant Eloi, bisbe (580-660)

Daniel 7,2-14 / Salm Daniel

3,75.76.77.78.79.80.81 /

Lluc 21,29-33

2 dissabte

—Santa Bibiana, màrtir (s.IV).

Daniel 7,15-27 / Salm Daniel

3,82.83.84.85.86.87 / Lluc 21,34-36

3 diumenge I d'Advent / Cicle B

—Sant Francesc Xavier, prevere jesuïta (1506-1552)

Isaïes 63,16b-17.19b;64,2b-7 /

Salm 79 / 1 Corintis 1,3-9 /

Marc 13,33-37

Pelegrinatge del bisbe i un grup de capellans a La Rioja

Redacció

Del 13 al 16 de novembre el bisbe Xavier Novell, acompanyat d'un grup de nou preveres, va pelegrinar a La Rioja per visitar i conèixer diferents llocs amb les seves esglésies i santuaris.

El primer dia, dilluns, sortiren de la diòcesi havent dinat i dedicaren tota la tarda a viatjar. Al vespre arribaren a Logronyo i s'hostatjaren a la Casa Sacerdotal, on viuen uns quaranta-quatre interns servits per una comunitat de tres germanes.

El dimarts al matí visitaren el santuari de Valvanera, on foren rebuts pel P. Sanromà, monjo benedictí que fa uns quants anys havia estat prior del santuari del Miracle. Allà van visitar el santuari, la Mare de Déu de Valvanera, van celebrar l'eucaristia i van dinar amb els monjos. A la tarda van visitar el monestir de Cañas i, després, la catedral de Santo Domingo de la Calzada.

El dimecres van visitar La Guardia i San Millán de la Cogolla, amb els monestirs de Suso i Yuso, declarats Patrimoni de la Humanitat per la Unesco l'any 1997. Dos monestirs, el sobirà, d'estil mossàrab amb unes coves on feia penitència san Emilià, i un altre, el jussà, no pas lluny i monumental.

El dijous, últim dia del pelegrinatge, fou dedicat a Calahorra, visitant-hi la catedral i celebrant allí una eucaristia en honor dels sants màrtirs Celdoni i Ermenter. Aquests sants,

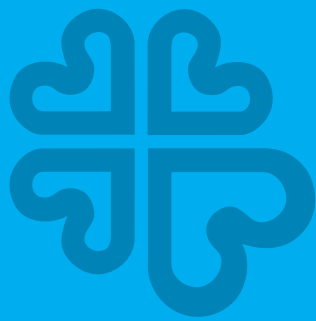
venerats també en algunes parròquies de la nostra diòcesi, són molt estimats a Calahorra.

En aquest darrer dia el grup també va visitar un celler vinícola, ja que La Rioja és terra de vinyes i no podia faltar en aquest viatge una activitat com aquesta.

Com cada any, aquest pelegrinatge ha estat un motiu de germanor i fraternitat entre els preveres que hi han participat.

A la pàgina web del bisbat hi trobareu la crònica/testimoni d'aquesta sortida sacerdotal feta per Mn. Pere Ortís, així com tot un munt de fotografies.

Càritas
Diocesana de Solsona

Som persones, tenim drets. Ningú sense llar — Càritas Diocesana

Des de la campanya «Ningú sense llar» manifestem que cada ésser humà és irrepensible i té dret a viure amb dignitat i a accedir als drets humans que les diferents legislacions internacionals, nacionals, autonòmiques i locals reflecteixen en les seves normes.

Encara que sembli que són afirmacions evidents, la realitat quotidiana ens presenta una altra cara, i ens adonem com, cada dia, drets humans com ara l'accés a la salut o a l'habitatge són vulnerats o no són accessibles per a les persones que no tenen lloc on viure.

Amb la campanya volem fer visibles les dificultats amb què es troben aquestes persones; denunciar les vulneracions

de drets que pateixen i recordar que els drets humans suposen una responsabilitat compartida.

Davant aquesta situació no ens podem conformar. Per això cal reivindicar que les administracions públiques projectin reformes estructurals que garanteixin el dret a un habitatge digne i adequat. També que la ciutadania en general, mitjançant les entitats socials, promogui i valori els drets de les persones sense llar. Per últim, que els mitjans de comunicació informin amb un llenguatge i una perspectiva de drets que ajudin a eliminar les barreres amb què es troben les persones sense llar per a accedir-hi i que alhora evitin que siguin estigmatitzades per tal causa.

Aniversari de la dedicació de la catedral de Solsona

El divendres dia 11 de novembre, a la missa capitular de les deu del matí, es van reunir alguns canonges i feligresos per commemorar l'aniversari de la dedicació de la catedral. Una mostra visible d'aquest aniversari va ser l'encesa de les espelmes que l'envolten.

La catedral de Solsona va ser consagrada dues vegades: la primera, l'església col·legiata de Santa Maria, l'any 1070, i la segona, el dia 10 de novembre de 1163, aniversari que se celebra actualment.

La catedral és una església austera, però espaiosa i elegant. És la seu del bisbat i la càtedra del bisbe. És la mare de totes les esglésies de la diòcesi; lloc de pregària, espai de litúrgies solemnes, centre de grans celebracions eclesials i atractiu turístic per a molts visitants.

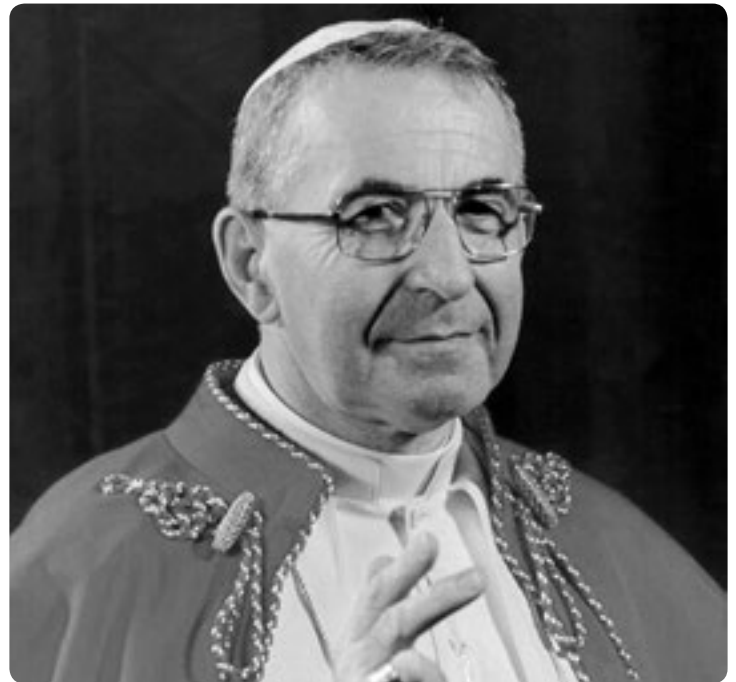
Joan Pau I, que fou papa 33 dies, d'actualitat

Redacció

Albino Luciani fou el papa Joan Pau I des del 26 d'agost de 1978 fins a la seva mort, ocorreguda 33 dies després. Del seu breu pontificat en queden alguns discursos en les seves audiències públiques. Fou el darrer pontífex a utilitzar la cadira gestatòria, tot i que no li agradava, perquè tenia un caràcter molt senzill. Era conegut com «el papa del somriure».

El papa Francesc ha destacat recentment els valors heroics de Joan Pau I, que ja és considerat «venerable», obrint-se així el camí per la seva beatificació.

També en un llibre que s'ha publicat fa poc, amb el títol *Papa Luciani, crònica d'una mort*, la periodista italiana Stefania Falasca confirma, gràcies a nombrosos testimonis i documents inèdits, que Joan Pau I va morir d'un atac al cor, sortint al pas de les especulacions que han corregut durant anys. El llibre porta un pròleg de Pietro Parolin, secretari d'Estat de la Santa Seu.

Tres nous sacerdots i dos diaques a Montserrat

Redacció

El 4 de novembre va tenir lloc a la basílica de Santa Maria de Montserrat l'ordenació de tres nous preveres i dos nous diaques, tots ells membres de la comunitat montserratina. Els candidats eren Carles Xavier Noriega, Efrem de Montellà i Bernat Juliol, per a preveres, i Anton Gordillo i Gabriel Soler, per a diaques. Tots ells foren presentats pel pare abat Josep M. Soler, que és qui els ha escollit per a aquest ministeri, d'acord amb el seu Consell, al bisbe Manel Nin, exarca apostòlic per als catòlics de tradició bizantina a Grècia i monjo de Montserrat, que va presidir la celebració litúrgica i els va ordenar.

L'administració del sagrament, que va tenir lloc dins la celebració de la missa, va trobar el seu punt culminant en la imposició de les mans i la pregària d'ordenació; prèviament hi ha hagut la presentació i l'elecció dels candidats i el seu interrogatori per part del bisbe Manel Nin. Posteriorment, els nous diaques i els nous preveres van rebre els signes

propis del seu ministeri: la dalmàtica i l'evangeliari per als diaques; i la casulla, el calze i la patena, per als sacerdots, a qui també hom els va ungir les mans amb el crisma.

Cal recordar que la darrera cerimònia d'ordenació presbiteral i diaconal a Montserrat s'havia celebrat el 5 d'octubre del 2013. En aquella ocasió, van rebre l'ordenació sacerdotal els monjos Anselm Parés i Sergi d'Assís Gelpí, i la diaconal, Efrem de Montellà i Bernat Juliol.

L'article

Convertiu-vos i creieu en el diàleg

Climent Forner, prev.

No, no, litúrgicament no som a Quaresma sinó aviat a l'Advent; ara, políticament ho sembla, a Setmana Santa i tot amb un Divendres Sant esgarrifós, veient a quins extrems dramàtics, per no dir tràgics, han arribat les deteriorades (d'anys i àdhuc de segles) relacions entre els governs de Catalunya i Espanya. D'on el títol d'aquest article, copiat del Dimecres de Cendra: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí.» Llàstima, llàstima que no hagin estat capaços d'entendre 's; això que tothom, incloent-hi autoritats civils i eclesiàstiques, els recomanaven de dialogar amb bona voluntat! Qui en té la culpa? Sols Déu ho sap, i que els perdoni.

No hi ha problema humà que no es pugui resoldre bonament a base de diàleg. Com sigui, jo, pobre de mi, m'atreveixo a atribuir als uns i als altres un seguit de pecats o deficiències més o menys greus. Els catalans, com reconeixen els sociòlegs, al llarg de la història (i mira que la tenim més que mil·lenària), hem pecat de mercantilisme fenici, de manca d'autoestima, de divisió política interna... Els espanyols, d'orgull patriòtic hispànic (imperialista i tot), de prepotència armada i policial, d'abús de poder polític-judicial... Fins que els uns i els altres no reconeguem aquestes mancances i ens convertim de cor, i perdonant-nos també de cor, no hi haurà salvació possible.

La «sagrada» Constitució prou reconeix en teoria que Espanya és «plurinacional, pluricultural i plurilingüística», però els qui tant la defensen són incapaços de reconèixer aquesta realitat. Què els costaria d'admetre, per exemple, que Catalunya i el País Basc són també dues nacions històriques amb la seva llengua, la seva cultura, la seva idiosincràsia, establint amb elles unes relacions en pla d'igualtat (no d'inferioritat i menys de submissió com ara), i llavors agermanant-se mútuament al màxim en tots els camps de col·laboració política, social, econòmica... Som al segle XXI, per favor! Unitat en la diversitat. Tant Espanya com Catalunya hi sortirien guanyant en gran manera. El mateix referèndum del mes d'octubre, si hagués estat pactat, amb els resultats que fossin, quin bé de Déu!

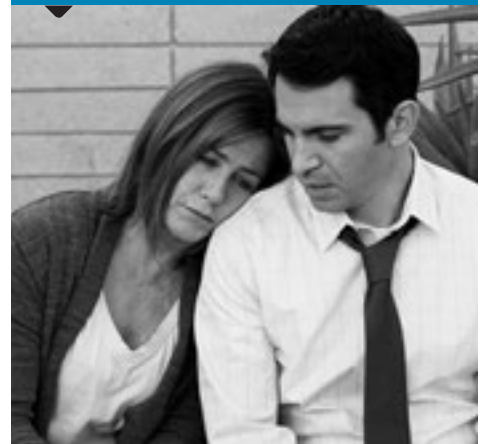
Hauríem de començar per retornar, degradada com ha estat, la dignitat a les persones, al poble català i als seus governants legítims, i també el sentit etimològic pur a paraules com democràcia, justícia, dret, llibertat... Els drets humans a respectar són drets divins, començant per l'autodeterminació (Joan Pau II a l'ONU). A la situació actual del país, tan crítica, els cristians, posada com és a prova la nostra fe, hi hauríem d'aportar esperança, compromís, alliberament, solidaritat, comunió, fraternitat, pau... No podem tirar mai el barret al foc. Catalans (nadius o forans és igual), sempre endavant per vies pacífiques i democràtiques! A les urnes, no a les armes.

La Pel·lícula

Una razón para vivir

Dirigida per Andy Serkis

Regne Unit, 2017.

Intèrprets: Andrew Garfield i Claire Foy.

Drama.

Per a joves i adults.

Basada en fets reals, explica la història de Robin, un jove atractiu, brillant i aventurer; quan la seva vida pateix un gir radical en contraure la poliomièlitis a Kènia, ja que es dedicava a la producció i venda de te.

La malaltia el va deixar durant quasi quaranta anys en una cadira de rodes i, un any abans de contraure-la, s'havia casat.

Emotiva pel·lícula de superació.

El malalt volia morir quan va quedar paralytitzat, però va ser sostingut per l'amor de la seva esposa i l'afecte dels amics.

La seva lluita va ajudar molts malalts a tirar endavant.

Una festa de Crist Rei diferent

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El papa Francesc vol una festa de Crist Rei diferent. Així ho manifestava a la carta conclusiva de l'any Sant de la Misericòrdia. Deia: "A la llum del Jubileu de les persones socialment excloses, [...] vaig intuir que, com un altre signe concret d'aquest Any Sant extraordinari, se celebri a tota l'Església, el XXXIII Diumenge del Temps Ordinari, la Jornada Mundial dels Pobres. Serà la preparació més adequada per viure la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers, el qual s'ha identificat amb els petits i els pobres, i ens jutjarà a partir de les obres de misericòrdia" (MM 21).

Dues experiències pastorals recents m'han ajudat a preparar-me tal i com ens demana el Sant Pare.

La setmana del 6 al 12 de novembre vaig visitar una colla de grups de pastoral gitana d'algunes diòcesis del Llevant. Vaig visitar escoles, grups, iniciatives d'inserció social i laboral i barris a Alacant, Elx, Vera, Puebla de Don Fadrique (Granada) i Múrcia.

La majoria d'aquestes realitats són de gent pobra i mancada d'oportunitats i massa sovint encara estigmatitzada per seculars prejudicis.

El diumenge passat, amb tres persones necessitades, vaig participar a la Jornada a Roma amb el Sant Pare i cinc-cents pobres més. Mentre moltes parròquies de la diòcesi convidaven els més pobres a la taula de l'eucaristia i a la taula del dinar fratern, nosaltres ho fèiem amb el Sant Pare d'amfitrió.

Peregrinarem, junt amb l'organització Fratello, a la tomba de Sant Benet Josep Labre, patró dels sense sostre. Visitarem les germanetes de l'Anyell, amb les quals varem compartir una estona de convivència i una estona de pregària. I, sobretot, participarem a la missa amb el Sant Pare a Sant Pere del Vaticà i després a un dinar de germanor.

El papa Francesc es va asseure a taula amb els cinc-cents pobres i acompanyants, sobretot de Roma i la resta d'Itàlia, i amb una cinquantena de Fratello –França, Polònia i nosaltres de Solsona–.

Desitjo de tot cor que aquest diumenge demanem tots a Déu nostre Senyor que en el seu Regne, pobres i rics, si guem germans, ens estimem i compartim el que tenim.

